

GUDRUN ØSTERGAARD

FLYGT FRYS KÆMP

KRABAT LETLÆST

GUDRUN ØSTERGAARD

FLYGT FRYS KÆMP

KRABAT LETLÆST

Kapitel 1

PÅ VIPPEN

“Wauw!” Khalil peger op på vippen. “Ser det ikke vildt ud?”

Jon nikker og synker. Han har en klump i halsen. Jo, præcis. Det ser alt for vildt ud. Der lugter af klor. Fra bassinet lyder høje hvin. Det er ikke hans ide. Det med svømmehallen og vippen. Der er sgu 5 meter derop.

“Kom, det bliver megagrín.” Khalil er allerede på vej hen til trappen.

Jon tager en dyb indånding. Han trækker lidt op i sine badeshorts. Så følger han efter.

Khalil er hans bedste ven. Hvad gør man ikke for sine venner?

Trappen er af metal med små huller i. Jon tager et trin og så et til. Khalil står oppe for enden og venter.

“Kom nu, bror!” Khalil vinker ham op.

Jon tæller trinene. 1-2-3-4 ... Hans hjerte hamrer. Så er han oppe. 19 trin blev det til.

Han skæver ned.

“Der er megalangt!” Jon vender sig om mod Khalil.

Khalil smiler bare.

“Den, der ikke hopper, skal ...” Khalil tænker lidt og klør sig på hagen. “Han skal tage læbestift på i skole. Jeg scorer min storesøsters.” Khalil griner og tjatter til Jon.

Jon griner ikke. Han er helt stivnet.

Khalil trækker på skuldrene. Han går først ud på vippen. Jon følger efter på afstand. Pludselig råber Khalil et eller andet på arabisk. Så springer han lige ud i luften.

Kort efter lyder et kæmpe plask.

Forsigtigt går Jon frem til kanten af vippen. Der er

hvidt af bobler dernede. Så dukker Khalil endelig op af vandet. Han vinker op til Jon.

“Det var fedt! Så er det dig, Jon!”

Jon stirrer på vandet dybt nede. Gennem det lyseblå vand kan han se fliserne. Det er bunden af bassinet. Det er næsten 4 meter dybt. Jons ben begynder at ryste. Han er helt tør i munden. Han kan høre Khalil, der råber. Men han kan ikke høre hvad. Han kan kun høre sin egen puls. Den dunker i ørerne.

Han tænker på det med læbestiften. Sikke en dum ide. Læbestift er sgu da ikke en straf. At gå op ad den her trappe er en straf.

Jon tænker på sin fars ord: “Det er en styrke at holde fast i sine egne grænser. Husk det, Jon.”

Det er der nok aldrig nogen, der har sagt til Khalil. Men det er sgu ikke hans problem.

Langsomt vender Jon sig om. Der er en lang kø. De venter på at springe. Jon møver sig forbi dem ned ad trappen igen. Der er en, der hvisker: “Tøsedreng!” Men Jon er ligeglad. Han vil bare ned i en fart.

I badet bagefter bokser Khalil ham på skulderen.

“Vi dropper det med straffen, bror. Det var vist lige hårdt nok.”

“Okay. Ja, det var ikke så sjovt.” Jon prøver at smile.

De slukker bruserne og tørrer sig i tavshed. Khalil binder håndklædet rundt om livet. Det ligner et sejt skørt. Men det skal han nok ikke sige til ham.

“Jeg fatter det ikke, Jon. Det er bare vand, ikke?”

Selvfølgelig er det bare vand. Og det er i en svømmehal. Der er endda en livredder. Og Khalil er der jo også. Han ville sagtens kunne svømme ned efter ham.

“Jeg kan ikke forklare det. Jeg blev bare pissebange, da jeg så ned.” Jon trækker på skuldrene for at undskylde. “Jeg ved godt, det var pinligt og alting. Men jeg kunne bare ikke.”

De låser deres skabe op og tager tøj på. Khalil ryster hovedet ligesom en hund. Der står dråber ud fra ham. Hans mørke krøller danser rundt.

“Sådan! Så er kongen cool igen.” Khalil slår ud

med armene og blinker med det ene øje. Så griner han ad sig selv.

Jon bukker sig ned og snører sine sko.

Pludselig skriger Khalil. Han springer op på bænken.

“Ad! Hvor klamt!” Han peger ned på gulvet. Nu får Jon øje på den. Det er en edderkop. Den er ikke engang særlig stor.

“De er altså ikke farlige. Det ved du godt, ikke?” Jon stamper på flisen lige foran edderkoppen. Den stivner og piler så væk.

“Det ved jeg sgu da godt, bror! De er bare – yrrh!” Khalil holder om sig selv, som om han fryser.

“Kom bare ned nu. Den er skræmt væk.”

Tøvende træder Khalil ned på gulvet igen.

“Faktisk er de vores hjælpere. De er gode for naturen og alt det.” Jon klasker Khalil på skulderen. “Kom, vi går hjem.”

”Kæft, du lyder ligesom din far nu!”

Det er den sidste dag i sommerferien.

Kapitel 2

KOM NU!

Jon og Khalil kommer ind i klassen. De følges altid til skole, fordi de er naboer.

Lokalet bobler af glade stemmer. Alle har travlt med at fortælle om ferien. Nogle af pigerne krammer og hviner. Drengene puffer til hinanden eller klasker hænder. Khalil kaster sig op på ryggen af en af de andre drenge. Han er altid lidt vild i det. Har også svært ved at sidde stille og den slags. Jon sætter sig på sin plads. Han vil helst tage det lidt roligt til start. Han er ikke så meget for al den larm. Han ved heller ikke lige, hvad han skal sige. Men det føles helt fint bare at sidde og se på de andre.

Ovre ved et vindue står Iryna, som de spiller computer med. Hun taler med to andre piger. Men så får hun øje på Jon og vinker. Han smiler og vinker tilbage. De to andre piger vender sig om. De vil se, hvem Iryna vinker til.

Først kan Jon slet ikke genkende hende til venstre. Men så smiler hun. Nu kan han godt se, det er Amina. Hun er bare vokset ti centimeter i ferien. Hun må være højere end flere af drengene. Og så har hun fået klippet det lange hår af. Nu har hun korte, lyse lokker, der lægger sig rundt om hendes ansigt. Jon kan ikke lade være med at stirre på hende. Iryna puffer Amina i siden. Hun har smukke lysebrune øjne. Han glemmer at smile. Og så ser hun væk igen.

“Velkommen tilbage, 8.V.” Deres lærer Shirin kommer ind. “Sæt jer ned alle sammen. Kan vi så få noget ro!”

Shirin er deres nye dansklærer. Hun startede på skolen kort før ferien. Hun er vist kun 25 år. De ved allerede, at hun kan være ret skrap. Hun står oppe ved

tavlen med hænderne på ryggen. Shirin ser strengt på dem med sine mørke øjne. Hendes øjenbryn er helt sorte ligesom tørklædet, der dækker hendes hår.

Alle skynder sig hen til deres plads.

Khalil og Jon sidder sammen.

“Det har været en lang ferie.” Shirin smiler. “Og jeg har savnet jer!” Hun hiver to store poser slik frem fra bag sin ryg.

Alle klapper, mens poserne går rundt. Heldigvis er Shirin ikke kun skrap. Hun er selv ret sliksyg. Så hun har tit noget med til klassen.

“Har du set Amina?” Jon bøjer sig ind mod Khalil og hvisker.

Khalil kigger rundt. Så får han øje på hende et par rækker bag dem. Han vender sig om mod Jon.

“What!” mimer han med store øjne. Han nikker og giver thumbs up. “Gå hen til hende i næste pause, bror.” Khalil puffer sin skulder mod Jons.

Resten af timen tænker Jon ikke på andet. Han leder i sin hjerne. Hvad skal han sige til Amina?

Pludselig ringer klokken. Det larmer, da alle rejser

sig. Men Jon bliver siddende. Han er stivnet. Det føles næsten som oppe på 5-meter-vippen.

“Kom nu, bror!” Khalil hiver Jon op at stå.

“Jeg ved sgu ikke, hvad jeg skal sige. Det kommer bare til at lyde dumt.”

“Hvor svært kan det være? Bare sådan spørg ind til hendes ferie.”

Ude på gangen står Amina sammen med Iryna igen. Khalil giver Jon et lille skub frem mod dem. Han er lige ved at snuble. Iryna ser ham og smågriner.

“Hey, Jon! Hvordan var ferien?”

Jon kan mærke varmen stige op i sit ansigt. Bare han ikke bliver helt rød. Han skæver til Amina.

“Øhm, fin nok, tror jeg.”

Amina smiler skævt. “Tror du? Hvem kan ellers vide det?”

Pis! Hvorfor sagde han også det? Sikke noget vrøvl at sige.

“Øhm, altså jeg, det er ... Jeg mener, det var en fin nok ferie.”

Amina nikker og smiler. Hendes øjne ser direkte

ind i Jons. Der er helt tomt i hans hoved. Han skulle jo spørge hende om noget.

“Ja, jeg har været på fodbold-camp. Det var megahårdt og sjovt,” fortæller Amina.

Nu har han dummet sig igen. Han skulle jo have spurgt hende.

“Nå ja, det lyder hårdt. Altså også sjovt, selvfølgelig.” Det var jo det, hun selv lige havde sagt. Hvorfor kan han ikke finde på noget smart?

Amina nikker og smiler igen. Hun må synes, han er en idiot.

“Nå, men hej!” Jon skynder sig at gå videre.

Ude i gården venter Khalil. “Hvad så?”

Jon fortæller det hele. Khalil tager sig til hovedet med begge hænder.

“Bror, du er nødt til at tage chancer. Bare snak videre, ikke? Du kan sgu da ikke sådan bare gå på den måde.”

“Det er altså ikke mig. Jeg går i panik.” Jon lader armene slaske ned langs siden.

“Du skal være modig, bror!”

“Men hvorfor? Hvorfor er modig så godt?”

Khalil ser opgivende på Jon. “Ellers sker der jo aldrig noget, vel?”

“Gå du hen og snak med hende i stedet for, bror. Du er jo god til alt det der.”

Khalil står et øjeblik og stirrer på Jon.

“Seriøst, mener du det? Du bliver ikke sådan sur eller noget?”

Jon giver Khalil et lille puf i retning af gyngerne. Amina har lige sat sig på en af dem.

Gudrun Østergaard

Gudrun Østergaard (f. 1965) har udgivet en lang række noveller i forskellige antologier, en enkelt SMS-novelle, en rimbog, to novellesamlinger, tre romaner og fem ungdomsbøger.

Læs også:

*Jon drejer ind bag
en mur. De har
ikke opdaget ham.
Han holder sin riffel
parat. Hvis bare han
kan finde den sidste.
Han klatrer op ad en
stige. Oppe på taget
lægger han sig fladt
ned. Han maver sig*

*hen til kanten. Dér! I en smal gyde får han øje på ham.
Det er de andres scout. Yes! Nu har han hele deres trio:
en scout, en baiter og en sniper.*

Jon og Khalil er vilde med at spille Trio Unite. En dag starter en ny pige i deres klasse. Iryna er flygtet fra sit hjemland. Hun elsker også at game. Men er skydespil en god idé, når man kommer fra et land i krig?